

2

„Kedy ste mali naposledy sex?“ spýtala sa doktorka Donettiová znova a dodala: „Spolu.“

Brendan dúfal, že Abby jej na to odpovie. Cítil sa zvláštne, keď sa rozprával o ich sexuálnom živote s niekým, koho spoznal len pred tridsiatimi minútami, a netušil, čo už tejto žene Abby povedala. No keď Abby mlčala, napokon sa vzdal. „Už to budú tri týždne.“

„Je to pre vás dlho?“

„V poslednom čase nie. Ale pred niekoľkými rokmi to bolo trikrát či štyrikrát do týždňa.“

„Ako dlho ste už spolu?“

„Manželia sme už desať rokov,“ povedal. „Ale spolu sme už takmer trinásť rokov. Zoznámili sme sa na vysokej škole. Na Severovýchodnej univerzite.“

Donettiová si niečo napísala do zápisníka a Brendan bojoval s nutkaním vstať a prečítať si to, nech to bolo čokoľvek. Predstava, že si niekto robí poznámky o ich osobnom živote, mu pripadala ako vtieravý zásah. Akoby mal opäť osem rokov

a priznal sa k niečomu v riaditeľni, a táto poznámka sa navždy dostala do jeho záznamu.

Doktorka zdvihla zrak a spýtala sa: „Zmenil sa váš sexuálny život, keď Abby dala výpoveď v práci?“

Brendan prikývol. „Áno.“

Abby sa na pohovke posunula dopredu. „To nie je pravda, Brendan. Ak nám má pomôcť, musí poznať celý príbeh.“

Celý príbeh.

Vedel, kam tým mieri, pretože ona tam mierila vždy.

Pri každej hádke.

Každú noc, keď si ľahla do postele čo najďalej od neho bez toho, aby sa obrátila.

V každom tichom pohľade.

Aj teraz.

Abby si odkašľala a povedala doktorke: „Brendan sa pošmykol.“

Brendanovi sa do tváre nahrnula krv a snažil sa potlačiť hnev, ktorý sa dostavil, vždy keď to povedala. Tie tri slová. Ako dvojsečný nôž, ktorým mu rada krútila v útrobach. „Ja som sa nepošmykol. *Takmer* som sa pošmykol. V tom je rozdiel.“

Donettiová si opäť čosi zapísala.

Ona a to prekliate písanie.

Ako má toto veci zlepšiť?

Postaví sa na stranu Abby, potom obe hodia vinu naňho. Človek nemusel byť konštruktér kozmických lodí, aby to predvídal. Nemusel byť ani psychiater s poznámkovým blokom.

Doktorka sa oprela na stoličke a niekoľkokrát si poklepala perom po spodnej pere, kým znova prehovorila. „Povedzte mi, čo sa stalo, Brendan. A nezabudnite, že naším prvým krokom je vyložiť na stôl *všetky* fakty. Nebudem vás odsudzovať. Potrebujem len pochopiť detaily.“

Brendan sa zhlboka nadýchol a pomaly vypustil vzduch. Pozrel si na ruky. „Pracujem pre vyšetrovaciu jednotku Komisie pre cenné papiere a burzy. Pracujem na oddelení vyšetrovania finančných zločinov, skrátene FCID. Vládne agentúry milujú svoje skratky. Moja práca zahŕňa veľa cestovania. Keď vyšetrujeme nejakú spoločnosť, zvyčajne strávime niekoľko týždňov zbieraním informácií priamo na mieste a potom ich privezieme späť do našej kancelárie v Bostone, aby sme sa v nich hlbšie zorientovali. Pred dvoma mesiacmi som bol v Chicagu s jednou kolegyňou...“

„Veľmi *atraktívnou kolegyňou*,“ ozvala sa Abby.

Brendan sa nechystal chytiť na návnadu. Ignoroval poznámku a pokračoval. „Dostali sme niekoľko sťažností na jednu spoločnosť poskytujúcu takzvané peer-to-peer pôžičky, teda rovný s rovným, a mali sme pocit, že si zaslúžia návštevu na mieste.“

Donettiová sa zatvárala zmätene. „Spoločnosť poskytujúca peer-to-peer pôžičky?“

„Je to online záležitosť. Spájajú priamo dlžníkov s veriteľmi bez účasti tradičnej sprostredkujúcej finančnej inštitúcie. Ak máte peniaze uložené v banke, pomôžu vám ich požičať cudziemu človeku a zarobiť na úrokoch. Preverujú dlžníkov za vás. Čím horšie je ich úverové hodnotenie, tým vyšší úrok môžete získať. Niektorí dlžníci to uprednostňujú, pretože nemajú radi banky. Iní tam idú, keď im nikto iný nechce požičať. Je to trochu ako divoký západ, ale začína sa to udomáčňovať. Ide o to, že ohľadom tejto spoločnosti sme dostali dosť sťažností na to, aby sme tam zašli osobne. Ak sú veci napäté, treba to preveriť. Zvyčajne prichádzame bez ohlásenia a máme plný prístup k zamestnancom spoločnosti aj finančným údajom. Pravdaže nás tam nechcú. Čím viac zistíme, tým môže byť situácia stresujúcejšia. Vytvára to atmosféru ‚my proti nim‘. Ani táto spoločnosť nebola iná. Prvý deň nás privítali s falošnými úsmevmi

a od tej chvíle sa všetko zvrstlo. Bolo to, akoby sme my dvaja boli uväznení za nepriateľskou líniou. Takže keď prišiel piatok večer a riešili sme to už väčšiu časť týždňa, obaja sme boli unavení. Porušil som protokol a objednal som k večeri nejaké drinky.“

Donettiová zdvihla ruku. „Vy ste porušili protokol? Alebo ste protokol porušili *obaja*?“

„Je to moja podriadená. Mám za sebou desať rokov práce, som šesť platových tried nad ňou. Ja som bol zodpovedný a ona ma poslúchla. Bola to moja zodpovednosť.“ Brendan to nemienil obísť, patrilo mu to. „Pili sme, jedli, rozprávali sa...“

„Pobozkal si ju,“ povedala Abby na rovinu.

Brendan prevrátil oči. „Nebozkával som ju. Ona pobozkala mňa.“

„Je v tom rozdiel?“ spýtala sa doktorka.

„Áno. Je v tom rozdiel. Pobozkala ma. Povedal som jej, že som šťastne ženatý, trochu sme sa na tom zasmiali, a to bolo všetko.“

Abby ticho zastonala. „Bolo to...“

Ozvalo sa ďalšie škriabanie pera, potom sa Donettiová pozrela na Abby. „Cítite sa zradená.“

„Máte pravdu, cítim sa zradená.“

„Ja som nič neurobil!“

Abby sa nechystala ustúpiť. „Dostal si sa do pozície, v ktorej sa mohlo niečo stať.“

„Ale nestalo! Kristepane. Prečo to nenecháš tak? Teba chlapi balia stále.“

„Nikdy som sa so žiadnym z nich nebozkávala.“

„Ona pobozkala mňa!“

„Tak prečo si to nenahlásil?!“ odvrkla Abby naspäť prenikavým hlasom.

Doktorka opäť zdvihla ruku. Tvár jej zmäkla, ale len trochu. „Viem, že je to ťažké pre vás oboch, ale najlepšie bude, ak všetci udržíme svoje emócie na uzde. Potrebujete chvíľku?“